

VARDAGSROMANTIK

Av Gösta Lindmark, Bodträskfors

Båda två skulle vi ut och resa. Frun till Grekland, – fjorton dagar, jag till Haparanda, Torneå och Seskarö över en dag. En fördelning som jag tyckte var alla tiders! Bl. a. för att jag är flygrädd och helst åker bort på morron och får komma hem till kvällen.

Den här morgonen när 14-dagarsresan skulle starta fick frun kaffe på säng. En sak som blivit rutin.

När påtåren serverades sa hon, under det hon makade sig i sängen strök till täcket och satte vänster hand under hakan:

– Sätt dig här ska du få höra.

Under det jag satte mig tänkte jag – nu kommer det en retroaktiv kärleksförklaring! Kände att rodnaden inte var långt borta.

Men den bröt inte ut. Hon sa:

– Det finns palt. Stek upp den. Köttsoipan värmer du opp, och så finns det kött och buljong. Allt i kylskåpet. Du lagar dig mat själv. Gå inte kring byn å ät! Hör du det!

Det där sista sa hon i en särskilt kärleksfull ton. Jag nickade. Ord var överflödiga.

Resväskan hade legat några dagar och gapat i lillrummet. Fått mer och mer i sig och var nu stängd och rund som en korv.

– Väg den!

Badrumsvågen visade på 18 kg.

– Blommorna har jag vattnat. På nå'n dag vattnar du igen. Det brukar gå tre kannor här oppe. Glöm inte dom i källaren!

– Nä.

– Kaktusarna behöver knappast något alls.

Klart för avresa mot Luleå och flyget.

Genom Harads, Svartlå och Bredåker sades inte mycket.

Började undra om hon ångrade sin resa. Nej, det var på mig hon tänkte. Det förstod jag när hon sa:

– Ska du och Sven-Erik fara till tjärnen?

– Jo.

– Ska ni ligga i kojan?

– Jo.

– Ska ni ha starkt med er?

Svaret blev ett utdraget ”Näää!”, följt av ett kort och skarpt – ”nä”, från den frågande.

– Ska ni vara i båten?

– Jo.

– Kom ihåg, Sven-Erik är blind på ena ögat. Bängla in't i båten! Lägg er inte i kalla sängkläder!

– Nä, vi ska elda och må gott.

När vi passerade Sävastnäs la hon handen på min högra underarm.

Jag förstod att nu kommer det något viktigt! Kanske: –”Vad jag kommer att sakna dej”, eller – ”Om du ändå hade följt med, vad vi skulle haft roligt!”

Mer hann jag inte i min fantasi och ändå tänker jag snabbt. Då sa hon:

– Det finns korv i frysen i källaren, ägg i kylskåpet och kallperer....

– Jaha.

Sen var vi framme och hon förenade sig med sina reskamrater.

Hade för tillfället gjort min plikt och lovade komma och hämta henne på 14 dagar.

Vilket också skedde.

Hon var solbrun och fin och välkommen hem!

Då kom jag ihåg det telegram Arvid Larsson skickade oss då vi gifte oss för över 50 år sedan

Det ljud:

*Olika falla ödets lotter.
Lyckliga Gösta
som fått torparens dotter!*

